

**Sygn. akt XII Ga 393/13**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku XII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie:

**Przewodniczący:** S.S.O. Przemysław Banasik

**Sędziowie:** S.O. Grażyna Tarkowska

S.O. Magdalena Kiedrowicz – Kopeć ( spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Beata Golan

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2013 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.**

przeciwko **Centrum (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 7 lutego 2013 roku, sygn. akt IV GC 1246/11

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego Centrum (...) Spółki z

ograniczoną odpowiedzialnością w C. na rzecz

powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w

G. kwotę 1.200 zł. ( jeden tysiąc dwieście złotych ) tytułem

zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem

II instancji;

III. przyznać i nakazać wypłacić pełnomocnikowi pozwanego z urzędu - adwokatowi

W. K. ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gdańsku

kwotę 1.976 zł. ( jeden tysiąc dziewięćset siedemdziesiąt sześć złotych ) tytułem

wynagrodzenia w postępowaniu przed Sądem II instancji.

**Sygn. akt XII Ga 393/13**

# UZASADNIENIE

Powód - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym oraz zasądzenia od pozwanego Centrum (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. kwoty 42.919,11 zł. wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu z weksla.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 10 listopada 2010 roku Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku w sprawie o sygn. akt IV GNc 4668/10 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Na skutek wniesionych przez pozwanego zarzutów od w/w nakazu zapłaty, po przeprowadzeniu rozprawy Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku wyrokiem z dnia 7 lutego 2013 roku utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez ten Sąd w dniu 10 listopada 2010 roku w sprawie o sygn. akt IV GNc 4668/10.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na tle następującego stanu faktycznego:

W dniu 27 października 2006 roku pozwany Centrum (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C. zawarł z powodem (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. umowę leasingu nr (...). Finansujący – powód zobowiązał się przekazać korzystającemu - pozwanemu do odpłatnego korzystania na okres od dnia 27 października 2006 roku do dnia 30 listopada 2009 roku przedmiot leasingu, którym był autobus I (...). Zgodnie z postanowieniami zawartej pomiędzy stronami umowy pozwany zobowiązany był do zapłaty 36 rat leasingowych w wysokości i terminach określonych w załączniku nr 1 do umowy. Przedmiot leasingu został pozwanemu wydany. Integralną część umowy stanowiły ogólne warunki umowy leasingu, które zostały zaakceptowane przez pozwanego. Pozwany dokonał wyboru zbywcy pojazdu i podpisał dokument „wskazanie zbywcy”, w którym potwierdził dokonanie oględzin pojazdu i wykonanie jazdy próbnej. Dodatkowym warunkiem zawarcia umowy leasingu zgodnie z § 3 ogólnych warunków umowy leasingu było złożenie powodowi weksla in blanco wraz z deklaracją wekslową celem zabezpieczenia jego przyszłych roszczeń mogących wynikać z zawartej umowy.

Pozwany powyższy weksel wraz z deklaracją wekslową wystawił przy zawarciu umowy leasingu nr (...), tj. w dniu 27 października 2006 r.

Pismem z dnia 29 listopada 2006 r. pozwany poinformował powoda, że autobus dotarł do jego siedziby w dniu 22 listopada 2006 r. a wobec braku dokumentacji został oddany do autoryzowanej stacji obsługi I. w W.. Wskazał, iż ze wstępnej oceny technicznej wynika, że jest niesprawny technicznie i nie może być dopuszczony do ruchu. Wniósł także o nienaliczanie rat leasingowych do czasu usunięcia na koszt zbywcy wszystkich usterek oraz wydania certyfikatu dopuszczającego do ruchu. Pozwany naprawiał pojazd, który wykorzystywał w prowadzonej działalności gospodarczej.

Na skutek powstania zaległości wynikających z braku płatności 4 faktur w kwocie łącznej 12.868,27 zł tytułem rat leasingowych powód wezwał pozwanego do zapłaty powyższych należności pismem z dnia 15 lutego 2009 r. Pismem z dnia 15 lutego 2009 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę w trybie natychmiastowym, zaś wobec zapłaty tych zaległości, powód cofnął oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Dnia 23 marca 2009 roku przedmiot leasingu został odebrany przez powoda z warsztatu naprawczego w W. i przetransportowany do siedziby powoda. Powód zwrócił pozwanemu pojazd.

Dnia 9 lipca 2009 roku powód wypowiedział pozwanemu umowę leasingu. Wypowiedzenie pozwany odebrał dnia 10 lipca 2009 r. Dnia 10 lipca 2009 roku pozwany na podstawie protokołu zdawczo - odbiorczego zwrócił powodowi pojazd. W protokole odnotowano, że pojazd jest uszkodzony i niesprawny, zaś pozwany zaznaczył, że szkody powstały w związku z odebraniem pojazdu w dniu 23 marca 2009 r. Powód pismem z dnia 13 października 2010 r. zawiadomił pozwanego o wypełnieniu weksla jednocześnie wzywając do jego wykupu za kwotę 42.919,11 zł, która wynikała z tytułu nie uiszczonych rat leasingowych oraz zaległych odsetek umownych, naliczonych w związku z opóźnieniami w dotychczasowych płatnościach na dzień wezwania.

Sąd I instancji powyższy stan faktyczny ustalił w oparciu o dołączone do akt sprawy dokumenty, którym dał wiarę, ponieważ ich autentyczność ani prawdziwość nie kwestionowana przez strony. Sąd Rejonowy oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków K. S. i M. K. oraz dowodu z opinii biegłego sądowego jako zbyt techniczne dla rozstrzygnięcia, gdyż okoliczności, na które zostali zawnioskowani nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wobec niestawiennictwa stron pominięto dowód z ich zeznań. Sąd Rejonowy uznał jako sprekludowany podniesiony przez powoda z po raz pierwszy w mowie końcowej zarzut dotyczący braku rozliczenia wkładu gwarancyjnego przez powoda.

Sąd Rejonowy wskazał, że powód jako podstawę swego żądania uczynił złożony wraz z pozwem weksel in blanco wystawiony przez pozwanego w dniu 27 października 2006 r., a następnie wypełniony przez powoda i przedstawiony do wykupu. Sąd Rejonowy zaznaczył też, że wobec złożenia zarzutów przez pozwanego od wydanego w sprawie nakazu zapłaty spór przeniósł się na płaszczyznę łączącego strony stosunku podstawowego.

Powód dochodził od pozwanego zaległych rat leasingowych wraz z odsetkami umownymi, które stały się wymagalne przed wystosowaniem przez powoda do pozwanego pisma z dnia 9 lipca 2009 r. w przedmiocie wypowiedzenia umowy mającej trwać do dnia 30 listopada 2009 r. Pismo to pozwany odebrał w dniu 10 lipca 2009 r., co wynika z potwierdzenia odbioru (k.28 - 29 ). Pozwany zarzucił, iż wypowiedzenie to było bezskuteczne, gdyż nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 709<sup>13</sup> § 2 k.c., ponieważ nie było poprzedzone wezwaniem do zapłaty zaległości z wyznaczeniem odpowiedniego terminu do zapłaty zaległości wraz z zagrożeniem o możliwości wypowiedzenia umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym, gdzie strony nie uzgodniły terminu rozwiązania umowy. W ocenie Sądu Rejonowego stanowisko pozwanego jest słuszne, ponieważ przedmiotowy przepis stanowi także, iż postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne - co dotyczy § 22 owul oraz okoliczności związanych z wypowiedzeniem pozwanemu umowy. Jednakże zdaniem Sądu Rejonowego kwestia wypowiedzenia pozwanemu umowy pozostawała bez wpływu na istniejący po stronie pozwanego obowiązek zapłaty zaległych rat leasingowych za okres, w którym korzystał on z przedmiotu leasingu na podstawie umowy i co jest zgodne z treścią deklaracji wekslowej. W ocenie Sądu meriti pozwany nie ma racji twierdząc że powód powinien rozliczyć umowę w oparciu o art. 709<sup>15</sup> k.c. z przepisu tego wynika bowiem uprawnienie leasingodawcy (nie zaś obowiązek) do rozliczenia umowy leasingu w przewidziany tam sposób. Za nieuprawnione Sąd Rejonowy uznał także zarzuty o braku możliwości sprawdzenia stanu technicznego pojazdu, albowiem to w interesie pozwanego leżało dokładne zbadanie pojazdu przed zawarciem umowy, pozwany wybrał go i odebrał na swoje ryzyko, a rolą powoda było jedynie sfinansowanie zakupu wskazanego przedmiotu leasingu. Sąd Rejonowy wywodził, że zgodnie z § 14 owul i art. 709<sup>7</sup> § 1 k.c. to korzystający ponosi wszelkie ciężary związane z przedmiotem leasingu oraz jego używaniem, w czym zawiera się także obowiązek dokonywania napraw, a jedynie kilka faktur pozwanego w sposób nie budzący wątpliwości odnosi się do przedmiotu leasingu.

Zdaniem Sądu Rejonowego podniesiony przez pozwanego zarzut potrącenia kwoty 63.000 złotych z wierzytelnością powoda dochodzoną pozwem był niedopuszczalny w postępowaniu gospodarczym, ponieważ zgodnie z art. 479<sup>14</sup> k.p.c. w postępowaniu gospodarczym do potrącenia mogą być przedstawione tylko wierzytelności udowodnione dokumentami, o których mowa w art. 485 k.p.c. Dokumentem takim nie jest natomiast kopia umowy przedstawionej przez pozwanego. Sąd Rejonowy zaznaczył, że wystawiony w dniu 27 października 2006 r. weksel spełnia warunki formalne przewidziane w przepisach prawa wekslowego, wobec czego Sąd Rejonowy uznał, że pozwany w niniejszym postępowaniu odpowiada jako dłużnik wekslowy na podstawie ważnego dokumentu. Sąd Rejonowy dodał też, że deklaracja wekslowa określa warunki wypełnienia weksla, które zostały spełnione. Należało zatem według Sądu Rejonowego przyjąć, że zawierając umowę leasingu pozwany zobowiązany był do zapłaty 36 miesięcznych rat leasingowych w wysokości 830,82 euro. Zdaniem Sądu Rejonowego nie wywiązanie się przez pozwanego z obowiązku terminowego regulowania opłat leasingowych upoważniało finansującego do naliczania odsetek umownych za zwłokę w zapłacie - odsetek maksymalnych - § 12 owul, które zostały naliczone na dzień wezwania do zapłaty i ujęte w kwocie wekslowej. Powód prawidłowo rozliczył umowę leasingu, co wykazał w nocie obciążeniowej, gdzie odsetki zostały

naliczone na dzień wezwania do zapłaty i suma tych należności wpisana została do weksla na podstawie deklaracji wekslowej.

W świetle powyższego Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powoda jest uzasadnione i na podstawie art. 709<sup>1</sup> w związku z art. 709<sup>5</sup> i art. 359 § 1 i 2 k.c. oraz art. 496 k.p.c. wydany w dniu 10 listopada 2010 r. w postępowaniu nakazowym nakaz zapłaty z weksla utrzymał w całości w mocy.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. uznając, że pozwany przegrał sprawę w całości.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucił mu naruszenie:

- art. 214 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 237 k.p.c., art. 299 – 304 k.p.c. oraz 233 k.p.c. polegające na bezzasadnym pominięciu dowodu z przesłuchania strony pozwanej i przyjęciu, iż niestawiennictwo pozwanego na rozprawie w dniu 1 lutego 2013 roku było nieusprawiedliwione, a przez to niedostateczne wyjaśnienie sprawy;

- art. 227 k.p.c. oraz 233 k.p.c. polegające na bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków K. S. i M. K. oraz dowodu z opinii biegłego sądowego jako zbyt technicznych, a przez to niedostateczne wyjaśnienie sprawy,

- art. 493 § 3 k.p.c. oraz art. 498 i art. 499 k.c., polegające na niesłusznym uznaniu zarzutu potrącenia należności powoda z wpłaconym przez pozwanego i nierozliczonym wkładem gwarancyjnym w kwocie 8.000 zł za sprekludowany i nieudowodniony,

- art. 471 k.c. oraz art. 709<sup>13</sup> k.c., polegającego na niesłusznym uznaniu, iż fakt niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy leasingu i wyrządzenie tym samym szkody pozwanemu pozostaje bez związku z niniejszą sprawą.

Mając na względzie powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie w całości nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego w dniu 10 listopada 2010 r. w sprawie IV GNc 4668/10 przez Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ i oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję według norm przepisanych, przyznanie pełnomocnikowi pozwanego z urzędu od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za I i II instancję według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący zarzucił, że Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 1 lutego 2013 roku bezzasadnie pominął dowód z przesłuchania pozwanego mimo złożenia przez prezesa zarządu pozwanego M. M. (1) zwolnienia lekarskiego wskazującego na chorobę uniemożliwiającą mu m.in. stawiennictwo na posiedzeniu sądowym w okresie 29 stycznia - 4 lutego 2013 r. Skarżący wskazał, że w niniejszej sprawie niemożliwym było uzyskanie zaświadczenia od lekarza sądowego wobec gwałtowności i nagłości zachorowania Pana M. M. (1).

Zdaniem skarżącego Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 1 lutego 2013 roku bezzasadnie oddalił również wnioski dowodowe pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków K. S. i M. K. oraz dowodu z opinii biegłego sądowego nie wskazując przyczyn. Brak uzasadnienia oddalenia zgłoszonych przez pozwanego wniosków dowodowych uniemożliwia zdaniem skarżącego kontrolę przyczyn dla jakich Sąd I instancji uznał zgłoszone dowody i okoliczności jako zbyt techniczne dla rozstrzygnięcia.

Skarżący stał też na stanowisku, że Sąd Rejonowy niesłusznie uznał, iż nie udowodniony i sprekludowany jest zarzut pozwanego o potrąceniu wpłaconego przez pozwanego i nie zwróconego przez powoda wkładu gwarancyjnego w kwocie 8.000 zł mimo zwrotu przedmiotu leasingu z dochodzoną w niniejszej sprawie wierzytelnością wynikającą z rat leasingowych albowiem do potrącenia doszło bowiem przed wszczęciem postępowania w niniejszej sprawie.

Uzasadniając zarzut naruszenia przepisu art. 471 k.c. oraz art. 709<sup>13</sup> k.c. skarżący zarzucił, że Sąd Rejonowy uchylił się od ustalenia zaistnienia szkody na skutek niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy leasingu oraz wysokości tej szkody. Skarżący zaznaczył, że fakt wyrządzenia pozwanemu szkody w wysokości 63.000 zł z tytułu utraconych korzyści był bezpośrednią przyczyną niemożności pokrycia przez pozwanego zaległych rat leasingu wobec czego powód spowodował lub przyczynił się w znacznym stopniu do braku zapłaty rat leasingowych, a okoliczności tych Sąd I instancji nie zbadał i nie wziął pod uwagę.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu apelacyjnym.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja pozwanego jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy aprobuje dokonane przez Sąd I instancji ustalenia, uznając je za własne, a także zgadza się z przeprowadzoną przez ten Sąd oceną dowodów.

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania tj. art. 214 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 237 k.p.c., art. 299 – 304 k.p.c. oraz 233 k.p.c. polegającego według skarżącego na bezzasadnym pominięciu dowodu z przesłuchania strony pozwanej i przyjęciu, iż niestawiennictwo pozwanego na rozprawie w dniu 1 lutego 2013 roku było nieusprawiedliwione, a przez to niedostateczne wyjaśnienie sprawy wskazać należy, że przedmiotowe zarzuty okazały się w niniejszej sprawie niezasadne.

W ocenie Sądu Okręgowego - Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że w realiach sprawy brak było podstaw do odroczenia rozprawy z powodu niestawiennictwa prezesa zarządu pozwanego M. M. (1) w dniu 1 lutego 2013 roku. Zgodnie z treścią art. 214 § 1 k.p.c. rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przezwyciężyć.

Żadna zaś z wymienionych w cytowanym przepisie okoliczności w niniejszej sprawie nie wystąpiła.

Na rozprawie w dniu 20 listopada 2012r. obecny M. M. (2) został przez Sąd zobowiązany do osobistego stawiennictwa na termin rozprawy w dniu 1 lutego 2013r. pod rygorem pominięcia dowodu z zeznań, co wynika z treści protokołu. Nie miała zatem miejsca nieprawidłowość w doręczeniu wezwania.

Usprawiedliwioną przyczyną nieobecności strony, która w rozumieniu art. 214 k.p.c. może być podstawą odroczenia rozprawy jest niewątpliwie choroba strony, jednakże jak stanowi to przepis art. 214<sup>1</sup> § 1 k.p.c. (o którego treści pouczono stronę pozwaną w wezwaniu z dnia 13.09.2012r. k 287) usprawiedliwienie niestawiennictwa z tego powodu wymaga przedstawienia zaświadczenia wystawionego przez lekarza sądowego potwierdzającego niemożność stawienia się. W niniejszej sprawie M. M. (1) nie przedstawił takiego wymaganego przepisem art. 214<sup>1</sup> § 1 k.p.c. zaświadczenia. Przedstawił on jedynie niepoświadczoną kserokopię zwolnienia lekarskiego wystawionego w dniu 29 stycznia 2013 roku przez lekarza internistę M. O.. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż kserokopia nie jest dokumentem wobec czego w postępowaniu cywilnym jeżeli nie została poświadczona przez uprawniony do tego na podstawie art. 129 § 3 k.p.c. krąg podmiotów nie może stanowić wiarygodnego dowodu.

Ponadto wskazać należy, że zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy wystawione zostało w dniu 29 stycznia 2013 roku a więc dwa dni przed wyznaczonym terminem rozprawy a nadto umieszczono na nim adnotację chory „może chodzić”. W sytuacji zatem w ocenie Sądu Okręgowego, wbrew zarzutom skarżącego zachorowanie M. M. (1) nie było ani gwałtowne ani nagłe i nic nie stało na przeszkodzie, by uzyskał on wymagane w art. 214<sup>1</sup> k.p.c. zaświadczenia od lekarza sądowego. Dodatkowo podkreślić należy, iż treść przedstawionego przez pozwanego zaświadczenie lekarskie

z dnia 29 stycznia 2013 roku nie przesądzało, iż stan chorobowy M. M. (1) uniemożliwiał mu stawiennictwo na posiedzeniu sądowym w dniu 1.02.2013r. albowiem zawierało informacje, iż chory może chodzić.

W myśl regulacji przyjętej w art. 302 § 1 k.p.c. dopuszczalne jest pominięcie przez Sąd Rejonowy dowodu z zeznań stron w sytuacji gdy strony przez swoje niestawiennictwo uniemożliwiły przeprowadzenie dowodu. Skoro w realiach sprawy występujący w charakterze strony pozwanej M. M. (1) – prezes zarządu pozwanego nie usprawiedliwił w sposób należyty swojego niestawiennictwa na rozprawie w dniu 1 lutego 2012 roku i poprzez to niestawiennictwo uniemożliwił przeprowadzenie dowodu z zeznań stron podjęcie przez Sąd Rejonowy decyzji procesowej w przedmiocie pominięcia tego dowodu było zdaniem Sądu Okręgowego prawidłowe i nie naruszało podniesionych w apelacji przepisów prawa i w konsekwencji wbrew zapatrywaniu apelacji nie spowodowało niewyjaśnienia sprawy.

Sąd Okręgowy nie podzielił także stanowiska apelacji jakoby w niniejszej sprawie doszło do naruszenia dyspozycji przepisów art. 227 k.p.c. oraz 233 k.p.c. polegającego na bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków K. S. i M. K. oraz dowodu z opinii biegłego sądowego jako zbyt cichych, a przez to niedostateczne wyjaśnienie sprawy. Jak wynika z treści pozwu powód dochodził od pozwanego swego roszczenia opartego na wypełnionym przez powoda zgodnie z deklaracją wekslową weksla in blanco wystawionego przez pozwanego, który to weksel opiewał na kwotę odpowiadającą zadłużeniu pozwanego względem powoda z tytułu wymagalnych przed wypowiedzeniem zawartej w dniu 27 października 2006 roku pomiędzy stronami umowy leasingu nr (...) opłat leasingowych i odsetek umownych. Pozwany w treści zarzutów od nakazu zapłaty nie kwestionował wynikającego z umowy leasingu obowiązku terminowego uiszczania opłat leasingowych, wysokości tych opłat ani też w razie opóźnienia z ich uiszczaniem obowiązku zapłaty odsetek umownych. Pozwany nie wiodł także z powodem sporu co do faktu zalegania z zapłatą wysokości zaległych opłat leasingowych za okres, w którym korzystał z przedmiotu leasingu, terminów wymagalności i wysokości dochodzonych odsetek umownych. Takie stanowisko procesowe stron procesu i załączone do akt sprawy przez powoda dowody w postaci dokumentów prywatnych, których wiarygodności żadna ze stron procesu nie kwestionowała potwierdziły zasadność roszczenia i były wystarczające do wydania w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia. Natomiast zgłoszone przez pozwanego twierdzenia i wnioski dowodowe w postaci: zeznań świadka K. S. na okoliczność, że powód bez podstawy prawnej odebrał przedmiot umowy pozwanej i przeprowadził do swojej siedziby w G. oraz stanu technicznego pojazdu w dniu 10 lipca 2009 roku tj. w dniu zwrotu pojazdu na rzecz powoda, zeznań świadka M. K. na fakt zawarcia z pozwanym umowy o świadczenie usług transportowych oraz stanu technicznego pojazdu w dniu jego zwrotu na rzecz powoda, a także dowód z opinii biegłego z zakresu wyceny wartości pojazdu na okoliczność wartości przejętego przez powoda przedmiotu umowy leasingu dotyczyły zasadności i wysokości zgłoszonego przez pozwanego w zarzutach od nakazu zapłaty zarzutu potrącenia. Słusznie zaś Sąd Rejonowy uznał, iż w świetle treści art. 479<sup>14</sup>§ 4 k.p.c. w postępowaniu gospodarczym nie dopuszczalne jest prowadzenie postępowania dowodowego ( dowodu z zeznań świadków, biegłych stron postępowania ) na okoliczność istnienia i wysokości zgłoszonej do potrącenia wierzytelności. W postępowaniu tym bowiem do potrącenia mogą być wyłącznie przedstawione wierzytelności udowodnione dokumentami.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Okręgowego słusznie Sąd Rejonowy uznał jako niedopuszczalny w niniejszym postępowaniu zgłoszony przez pozwanego w zarzutach od nakazu - zarzut potrącenia albowiem nie został on udowodniony załączonymi dokumentami i wymagał przeprowadzenia postępowania dowodowego. Konsekwencją stwierdzenia niedopuszczalności rozpoznania zarzutu potrącenia w niniejszym postępowaniu było zaś oddalenie wniosków dowodowych pozwanego jako nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd I instancji prawidłowo zatem oddalił przedmiotowe wnioski dowodowe pozwanego.

Sąd Okręgowy na mocy art. 479<sup>14</sup>§1 k.p.c. pominął natomiast jako sprekludowane podniesione po raz pierwszy w apelacji twierdzenia pozwanego aby oświadczenie o potrąceniu wzajemnych wierzytelności stron miało miejsce przed doręczeniem pozwu.

W tym miejscu zauważyć także wypada, że w myśl art. 6 k.p.c. podstawowym obowiązkiem sądu jest przeciwdziałanie przewlekaniu postępowania, co oznacza, że sąd powinien dążyć do wyeliminowania zbędnego prowadzenia postępowania dowodowego w sytuacji gdy stan faktyczny sprawy został wyjaśniony na tyle, że by ocenić w sposób

prawkłowy zasadność bądź niezasadność roszczenia powoda. W świetle powyższego Sąd Okręgowy uznał, że podniesione w apelacji zarzuty naruszenia art. 227 k.p.c. oraz art. 233 k.p.c., a także art. 471 k.c. oraz art. 709<sup>13</sup> k.c. okazały się chybione.

Jako nietrafne należało także ocenić zarzuty naruszenia art. 493 § 3 k.p.c. oraz art. 498 i art. 499 k.c., polegające według skarżącego na niesłusznym uznaniu zarzutu potrącenia należności powoda z wpłaconym przez pozwanego i nierozliczonym wkładem gwarancyjnym w kwocie 8.000 zł za sprekludowany i nieudowodniony. Skoro w niniejszej sprawie pozew został przez powoda wniesiony w dniu 28 października 2010 roku (k. 2 akt), a więc przed dniem 3 maja 2013 roku, czyli dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 września 2011 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 roku, Nr 233, poz. 1381) zgodnie z art. 9 tej ustawy a contrario zastosowanie w niniejszej sprawie miały co do zasady przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu obowiązującym sprzed tej nowelizacji, a więc także przepisy działu IVa „Postępowanie w sprawach gospodarczych”. W myśl art. 479<sup>14</sup> § 2 k.p.c. w związku z art. 479<sup>14a</sup> k.p.c. pozwany obowiązany był podać wszystkie twierdzenia, zarzuty oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykaże, że ich powołanie w zarzutach od nakazu zapłaty nie było możliwe albo że potrzeba powołania wynikła później, stosownie zaś do treści art. 479<sup>14</sup> § 4 k.p.c. do potrącenia w toku postępowania w sprawach gospodarczych mogą być przedstawione tylko wierzytelności udowodnione dokumentami. Analiza treści pism procesowych pozwanego wskazuje, że pozwany zarzut potrącenia wpłaconego przez pozwanego i nie zwróconego przez powoda wkładu gwarancyjnego w wysokości 8.000 złotych zgłosił dopiero na posiedzeniu w dniu 1 lutego 2013 roku i pozwany nie wykazał przy tym, że jego zgłoszenie w zarzutach od nakazu zapłaty nie było możliwe wcześniej bądź, że potrzeba jego powołania wynikła później. Sąd I instancji prawidłowo zatem uznał przedmiotowy zarzut pozwanego jako spóźniony i go pominął.

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne i prawne, Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja pozwanego jest bezzasadna, i dlatego też na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił ją w całości.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, jak w punkcie II wyroku uznając stronę powodową za wygrywającą to postępowanie. Kosztem poniesionym przez powoda było wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego adwokatem w kwocie 1200,00 złotych. Wysokość wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi określono w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

O kosztach wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego ustanowionego z urzędu – adwokata W. K. za postępowanie przed Sądem II instancji orzeczono na podstawie §2 ust 3 w zw. § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do przyznania pełnomocnikowi pozwanego wynagrodzenia za postępowanie przed Sądem I instancji albowiem prawo do żądania przyznania tych kosztów stosownie do treści art. 109§1 k.p.c. wygasło skoro pełnomocnik takiego wniosku nie złożył przed zamknięciem rozprawy przed Sądem Rejonowym.